

Sygn. akt VIII Gz 13/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

Sędziowie: SSR del. Anna Górnik (spr.)

SO Piotr Sałamaj

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku S. A.

z udziałem (...) spółki akcyjnej w W.

o zawezwanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy, z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt X GCo 277/16

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. sprostować komparycję zaskarżonego postanowienia poprzez wykreślenie w oznaczeniu sygnatury akt sprawy jednej cyfry (...).

SSO. P. Sałamaj SSO P. Baranowska SSR del. A. Górnik

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2016 r. wnioskodawca S. A. złożył wniosek o zawezwanie uczestniczki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. do próby ugodowej o zapłatę kwoty 9.466,08 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, wskazując, iż swoje roszczenie o zapłatę tej kwoty wywodzi z odpowiedzialności uczestniczki jako ubezpieczyciela wnioskodawcy co do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu krajowym (polisa nr (...), szkoda nr (...)).

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy, stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie Wydziałowi Gospodarczemu, jako miejscowo właściwemu.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 185 k.p.c. o zawezwanie do próby ugodowej bez względu na właściwość rzeczową można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika, przy czym właściwość sądu do rozpoznania sprawy o zawezwanie do próby ugodowej ma charakter właściwości wyłącznej. Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwemu według siedziby przeciwnika na podstawie art. 200 § 1 k.p.c.

Na powyższe postanowienie wnioskodawca w dniu 21 listopada 2016 r. wniósł zażalenie, zaskarżając powyższe postanowienie w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz zasądzenie od uczestniczki kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w sprawach o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznie właściwy jest sąd właściwy dla miejsca zamieszkania albo siedziby poszkodowanego zdarzeniem powodującym szkodę albo sąd właściwy dla miejsca zdarzenia. W ocenie wnioskodawcy powyższy przepis wprowadza wyłączną właściwość dla spraw odszkodowawczych z ubezpieczenia OC. Wyjaśnił, iż prowadzi działalność gospodarczą w K., a sądem właściwym zgodnie z jego siedzibą jest Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć należy, iż sprawa zawisła przed Sądem I instancji stanowiła sprawę o charakterze szczególnym, a mianowicie sprawę w postępowaniu pojednawczym (o zawezwanie do próby ugodowej), która podlega regulacji art. 184-186 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822 z późn. zm.; dalej: k.p.c.). Zagadnieniem leżącym u podstaw niniejszego postępowania zażaleniowego było zagadnienie właściwości miejscowej sądów przy rozpoznawaniu właśnie tego rodzaju spraw.

Przepis art. 185 § 1 zd. 1 k.p.c., który legł u podstaw zaskarżonego postanowienia Sądu I instancji, stanowi, iż o zawezwanie do próby ugodowej – bez względu na właściwość rzeczową – można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika. Natomiast przywoływane przez wnioskodawcę przepisy art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060; dalej: u.u.o.) stanowią, iż powództwo o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wytacza się wyłącznie przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania albo siedziby poszkodowanego zdarzeniem powodującym szkodę albo przed sąd właściwy dla miejsca zaistnienia tego zdarzenia, zaś w braku wskazanych wyżej podstaw właściwości miejscowej powództwo można wytoczyć przed sąd właściwy według przepisów o właściwości ogólnej.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia pozwala na stwierdzenie, iż podstawą wydania przez Sąd I instancji zaskarżonego postanowienia było przyjęcie poglądu, zgodnie z którym art. 185 k.p.c. przewiduje właściwość miejscową o charakterze wyłącznym.

Wyjaśnienia wobec tego wymaga, iż postępowanie pojednawcze ma charakter samodzielnego postępowania, którego celem jest ugodowe załatwienie sporu przed sądem, bez potrzeby wytaczania powództwa. Przywołany przez powoda art. 34a ust. 1 u.u.o. wyznacza z kolei właściwość wyłączną dla wytoczenia powództwa dotyczącego odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Tymczasem powództwo o odszkodowanie (inicjowane stosownym pozwem) nie jest tożsame pojęciowo z postępowaniem pojednawczym. W ocenie Sądu brak jest stosownych podstaw do przyjęcia, iż do zakresu znaczeniowego nazwy „powództwo” zawartej w art. 34 ust. 1 u.u.o. należy również sprawa podlegająca rozpoznaniu w postępowaniu pojednawczym.

Jednocześnie zaakcentować należy, iż w judykaturze oraz piśmiennictwie funkcjonuje pogląd, zgodnie z którym art. 185 § 1 k.p.c. wskazuje wyłączną właściwość sądów do rozpoznania spraw inicjowanych wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej (por. A. Zieliński, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. A. Zieliński, K. Flaga-Gieruszyńska, Legalis, kom. do art. 185 k.p.c.), która nie ulega zmianie nawet wówczas, gdy z innego przepisu wynika wyłączna właściwość miejscowa innego sądu do rozpoznawania powództwa określonego rodzaju, bowiem postępowanie pojednawcze i postępowanie na skutek powództwa mają inny przedmiot oraz inny cel (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt III CZP 60/15, L.). Stanowisko to uznać należy za słuszne, albowiem zagadnienie właściwości miejscowej sądów uregulowane zostało w art. 27-46 k.p.c., natomiast o właściwości w sprawach o zawezwanie do próby ugodowej stanowi art. 185 § 1 k.p.c. W przekonaniu Sądu uwzględnienie

systematyki Kodeksu postępowania cywilnego i faktu, iż postępowanie pojednawcze wyodrębniono redakcyjnie, daje podstawę ku temu, aby właściwości określonej w art. 185 § 1 k.p.c. nadać charakter właściwości szczególnej. Wynika to bowiem z reguły kolizyjnej *lex specialis derogat legi generali*. Skoro ustawodawca o właściwości sądów w postępowaniu pojednawczym rozstrzygnął w odrębnej jednostce redakcyjnej (rezygnując z nowelizacji ogólnych przepisów o właściwości), to z takim zabiegiem legislacyjnym należy wiązać intencję podkreślenia szczególnej odrębności od ogólnych reguł.

Z powyższych względów Sąd podzielił pogląd reprezentowany przez Sąd I instancji, iż art. 185 k.p.c. wskazuje wyłączną właściwość miejscową sądów właściwych do rozpoznania spraw w postępowaniu pojednawczym. W konsekwencji właściwym w niniejszej sprawie był sąd rejonowy właściwości ogólnej dla pozwanej, czyli sąd właściwy miejscowo ze względu na siedzibę pozwanej (W.), będącej spółką akcyjną (art. 30 k.p.c.) – Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie.

Konsekwencją poczynionych rozważań była ocena, iż zażalenie wnioskodawczyni jest bezzasadne, wobec czego na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. podlegało oddaleniu.

W punkcie II sentencji Sąd postanowił na podstawie art. 350 k.p.c. w zw. z 361 k.p.c. sprostować oczywistą omyłkę pisarską występującą w rubrum zaskarżonego postanowienia, polegającą na tym, iż w miejscu oznaczenia sygnatury akt sprawy przed Sądem I instancji została dwukrotnie wpisana cyfra (...) oznaczająca wydział rozpoznający sprawę.

W tych okolicznościach Sąd postanowił jak w sentencji.

SSO. P. Sałamaj SSO P. Baranowska SSR del. A. Górnik

Sygn. akt **VIII Gz 13/17**

ZARZĄDZENIA:

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- (...)
- (...)
4. (...)